ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

«Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ κατεβαίνει στις ευρωεκλογές με στόχο να εκφραστεί μαζικά το ρεύμα που λέει να φύγουν όλοι, σαν αναγκαία αφετηρία για έναν άλλο δρόμο, όπου οι ανάγκες και τα δικαιώματα της εργαζόμενης πλειοψηφίας θα βρεθούν στο τιμόνι» τονίζει στο Πριν ο υποψήφιος ευρωβουλευτής της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς **Δημήτρης Γράψας.**

Συνέντευξη στη **Ντίνα Χαριτάτου**

– Ο Αντ. Σαμαράς κατεβαίνει στις εκλογές για να σταθεροποιήσει τη χώρα, ο Αλ. Τσίπρας για να ρίξει την κυβέρνηση. Εσείς γιατί πάτε;

Ο ποιητής λέει ότι η φρίκη δεν κουβεντιάζεται, αλλά καμιά φορά πρέπει να την κουβεντιάζουμε τελικά. Από το 2009 κι έπειτα η κοινωνική καταστροφή μετριέται με ζωές, με μετανάστες, με αυτοκτονίες αλλά και με αριθμούς: 190% άνοδος της ανεργίας και 67% μείωση των επιδοτούμενων ανέργων, 38% μείωση στις μισθούς, 45% στις συντάξεις και την ίδια στιγμή μείωση κατά ένα τέταρτο στο κόστος παραγωγής ανά μονάδα προϊόντος. Ένα στα πέντε παιδιά χωρίς πρόσβαση σε εμβόλια, 270% άνοδος της κατάθλιψης στην ελληνική κοινωνία κι ένας πρωθυπουργός να τιτιβίζει για σαξές στόρι κι άλλα τέτοια προκλητικά, προκλητικά όχι για τους αριστερούς αλλά για τη συντριπτική πλειονότητα της κοινωνίας. Αυτή τη σταθεροποίηση θέλει η μαύρη συγκυβέρνηση, για τη συνέχιση αυτής της πολιτικής ζητάει στις 25 Μάη πράσινο φως, αλλά δεν θα της περάσει.

Ο ΣΥΡΙΖΑ από την άλλη κατεβαίνει στις εκλογές για να ρίξει την κυβέρνηση. Ποιος θα τολμούσε να διαφωνήσει με αυτό χωρίς να χαρακτηριστεί τρελός ή βολεμένος; Αλλά αν φύγει η κυβέρνηση και μείνει το χιλιοπληρωμένο από το αίμα και τον ιδρώτα του ελληνικού λαού χρέος, καθότι μόνο το 5% χαρακτηρίζεται επαχθές όπως είπε ο Γ. Σταθάκης, και πρέπει να πληρώσουμε το υπόλοιπο «γιατί δεν είμαστε μπαταχτσήδες», όπως είπε ο Γ. Δραγασάκης θα μπορεί να υπάρχει άλλη προοπτική για το λαό και τη νεολαία μας; Αν φύγει η κυβέρνηση και μείνει η ΕΕ και το ευρώ -καθότι «ανήκομεν εις την ΕΕ και το ΝΑΤΟ», όπως σημείωσε ο Αλέξης Τσίπρας-, οι μηχανισμοί δηλαδή που μας καταδικάζουν στη φτώχεια και την ανεργία, θα έχει σημασία αν η κοινωνική λεηλασία ονομάζεται Μνημόνιο, Μεσοπρόθεσμο, κοινοτικές υποχρεώσεις της χώρας ή ό,τι θα συνεχίσει να ορίζει τη ζωή μας;

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ κατεβαίνει στις ευρωεκλογές με στόχο να εκφραστεί μαζικά και αντικαπιταλιστικά το ρεύμα που λέει να φύγουν όλοι, σαν αναγκαία αφετηρία για έναν άλλο δρόμο, όπου οι ανάγκες και τα δικαιώματα της εργαζόμενης πλειοψηφίας θα βρεθούν στο τιμόνι. Για να μην οδηγήσει η στροφή του λαού προς τα αριστερά είτε σ' ένα «αριστερό διάλειμμα» που θα δώσει χρόνο σε μια ακροδεξιά ανασυγκρότηση του πολιτικού συστήματός είτε στην εκ νέου «κατοικιδιοποίηση» της Αριστεράς στα αστικά σαλόνια, αλά '89. Για να δυναμώσει η ελπίδα και να μη γίνει απελπισία!

– Ο ΣΥΡΙΖΑ λέει ότι πρωτεύει να σταματήσουμε την κοινωνική καταστροφή μέσα στην ΕΕ και μετά βλέπουμε. Γιατί αρνείστε τη δυνατότητα θετικών αλλαγών μέσα στην ΕΕ; Γιατί να μπαίνει το θέμα της ΕΕ και του ευρώ από τώρα;

– Ο ΣΥΡΙΖΑ, που δεν κατάφερε να πείσει ούτε το αδερφό του κόμμα, αυτό της γερμανικής Λίνκε για το ζήτημα των γερμανικών αποζημιώσεων, στ' αλήθεια πιστεύει ότι μπορεί να πείσει τη Μέρκελ, τον Μπαρόζο, την ΕΚΤ και όλον αυτό το συρφετό για μια στροφή σε φιλολαϊκές πολιτικές επιλογές; Μάλλον όχι. Γιατί καταλαβαίνει ό,τι καταλαβαίνει πια ο καθένας. Η ΕΕ είναι μια καπιταλιστική ολοκλήρωση που εκφράζει και εξυπηρετεί τα συμφέροντα του ευρωπαϊκού κεφαλαίου αλλά και ο μπαμπούλας απέναντι σε κάθε εργατική διεκδίκηση, απέναντι σε κάθε αγώνα. Όταν μας λένε ότι πρέπει να απολυθούμε γιατί το ματοβαμμένο «πρωτογενές πλεόνασμα» είναι υποχρέωση προς τους εταίρους μας, όταν μας λένε ότι το ζήτημα δεν είναι η νέα γενιά να γίνει η πρώτη γενιά της μετανάστευσης μετά το 1950, αλλά να παραμείνουμε στο ευρώ, εμείς να κάνουμε πως δεν καταλαβαίνουμε; Ποιος μπορεί να πάρει στα σοβαρά μια Αριστερά που δεν λέει αυτό που ο ίδιος ο αντίπαλος υπογραμμίζει με κάθε ευκαιρία: Ότι δεν υπάρχει σύγκρουση με την κυρίαρχη πολιτική χωρίς σύγκρουση με την ΕΕ και το ευρώ!

– Από την άλλη το ΚΚΕ σας κατηγορεί για ρεφορμισμό, πως δεν μιλάτε για το θέμα της εξουσίας. Τι θα γίνει με την Αριστερά; Όλο θα τσακώνεται;

– Λέγαμε παλιά στο φοιτητικό κίνημα ότι υπάρχει επαναστατικός τρόπος για να μιλάς για τη βιβλιοθήκη της σχολής σου και αντεπαναστατικός τρόπος να μιλάς για την επανάσταση. Η ηγεσία του ΚΚΕ δυστυχώς επιβεβαιώνει αυτό το ρητό. Όταν διαλέγεις την αναβολή της μάχης, όταν περιορίζεσαι στην κομματική περιχαράκωση, όταν δεν βάζεις πλάτη για να γίνει η οργή του κόσμου πρόταση πολιτικής προοπτικής, τότε ό,τι λες περνάει σε δεύτερη μοίρα. Και να σου πω κάτι; Ας τσακώνεται η Αριστερά, αλλά ας τσακώνεται εκεί όπου πρέπει. Ας τσακωνόταν ας πούμε στις πλατείες, για την κατεύθυνση της συγκλονιστικής κοινωνικής έκρηξης του 2010-2012. Εκεί μέσα στην αυθεντική λαϊκή κίνηση και όχι έξω από αυτήν, με

στήλες στον Ριζοσπάστη ή και στο Πριν. Γιατί αν περιμένει οι εργατικές εξεγέρσεις της νέας εποχής να γίνουν κομμένες και ραμμένες σε κομματικές προδιαγραφές, τότε θα θυμίζει τραγικά εκείνο το τραγούδι που μίλαγε για «κείνο το τρένο που έβλεπε τα άλλα τρένα να παίρνουν».

Πολλοί ρωτούν: πού είναι η νεολαία; Με όλα αυτά που γίνονται, γιατί δεν αντιδρά; Τι απαντάτε;

– Νομίζω ότι ζούμε την πολιτική καμπή όπου τα κοινωνικοπολιτικά γεγονότα της προηγούμενης περιόδου ακόμη χωνεύονται. Η παγωμάρα του κινήματος και του νεολαιΐστικου κινήματος είναι μια ανεπιφύλακτα αρνητική έκφραση μιας ωστόσο ιστορικά θετικής διαδικασίας. Ευρύτερες μάζες εργαζομένων και νεολαίας αντιλαμβάνονται αυθόρμητα ότι όσα έκαναν μέχρι χθες σήμερα δεν είναι αρκετά. Ότι δεν φτάνει ο κλαδικός αγώνας, το ριζοσπαστικό φοιτητικό κίνημα, γενικά οι επιμέρους μάχες, αλλά απαιτείται συνολικό κοινωνικό και πολιτικό μέτωπο απέναντι στο μαύρο μέτωπο κυβέρνησης, ΕΕ, κεφαλαίου. Τα ερωτήματα μ’ άλλα λόγια είναι ανώτερα. Αν θα μπορέσει η αντικαπιταλιστική Αριστερά να αναμετρηθεί με αυτά, να συνδέσει τη μάχη για το μεροκάματο με το συνολικό πολιτικό σχέδιο της συγκρότησης του αντίπαλου δέους απέναντι στην καπιταλιστική βαρβαρότητα έχει επείγουσα πολιτική και ιστορική σημασία

ΠΑΡΑΠΑΝΩ ΑΠΟ ΕΝΘΑΡΡΥΝΤΙΚΟ
ΤΟ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΔΗΜΟΤΙΚΩΝ – ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΩΝ

Να συνεχιστεί το βήμα, όχι στου δρόμου τα… μισά

– Οι κινήσεις της Αντικαπιταλιστικής Αριστεράς στις περιφερειακές εκλογές συγκέντρωσαν σχεδόν 130.000 ψήφους και ποσοστό 2,3%. Τι περιμένετε για τις ευρωεκλογές;

– Καταρχήν, νιώθω την ανάγκη να δώσω συγχαρητήρια σε όλους τους συντρόφους και τις συντρόφισσες της ΑΝΤΑΡΣΥΑ σε όλη την Ελλάδα γι’ αυτή την ευγενική και ανιδιοτελή μάχη που έδωσαν. Πάνω από 2.000 άνθρωποι πανελλαδικά στελέχωσαν τα ψηφοδέλτια της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, έσπασαν τα τείχη της εκκωφαντικής σιωπής που είχαν στήσει γύρω τους τα κυρίαρχα ΜΜΕ, μάτωσαν στην κυριολεξία οικονομικά, αλλά κατάφεραν να φτάσουν το πρόγραμμα και την πολιτική μας πρόταση σε κάθε γωνιά της χώρας. Και τα αποτελέσματα είναι παραπάνω από ενθαρρυντικά. Τώρα απευθυνόμαστε ξανά σ’ αυτούς τους 130.000 ανθρώπους αλλά και στους πολύ περισσότερους που κοιτάνε με ενδιαφέρον τις

διεργασίες στην αντικαπιταλιστική Αριστερά. Στους πρώτους λέμε να μη σταματήσουν στου δρόμου τα μισά. Στους δεύτερους να κάνουν το βήμα τώρα. Να ανατρέψουν τα ιδεολογήματα της χαμένης ψήφου και των εκλογικών εκβιασμών, που συχνά δυστυχώς αναπαράγονται και από την Αριστερά. Η ψήφος στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ στις ευρωεκλογές είναι πολλαπλά κερδισμένη ψήφος. Γιατί είναι ψήφος συνολικής καταδίκης της κυβέρνησης, της ΕΕ, του ΔΝΤ και του κεφαλαίου. Γιατί είναι στράτευση στην υπόθεση της δημιουργίας της άλλης, μαζικής, αντικαπιταλιστικής και κομμουνιστικής Αριστεράς που έχει ανάγκη η εποχή μας. Αλλά και γιατί μια εκλογική ώθηση που δυνητικά μπορεί να μας σπρώξει από το 2,3% στο σπάσιμο του αντιδημοκρατικού πλαφόν του 3%, δεν θα οδηγήσει απλώς στην εκλογή ενός ευρωβουλευτή αλλά θα αλλάξει όλο το σκηνικό στην ελληνική Αριστερά και το πολιτικό στερέωμα.

– Εάν οι εκλογές άλλαζαν τη ζωή μας θα ήταν παράνομες, έλεγε ο Κ. Μαρξ. Τελικά συμφωνείτε ή διαφωνείτε με τη γνωστή ρήση; Τι θα έλεγες σε ένα νέο άνθρωπο που δεν βρίσκει κανένα λόγο να πάει να ψηφίσει;

– Πρόκειται ανεπιφύλακτα για μια από τις πιο κακοποιημένες φράσεις του Μαρξ. Κακοποιημένη από την επίσημη Αριστερά που την ξεχνά, αλλά και από διάφορες αντιεκλογικές δυνάμεις που την αποκόβουν από το συνολικό της πολιτικό πλαίσιο. Σε καμία περίπτωση οι εκλογές από μόνες τους δεν μπορούν να αλλάξουν τα πράγματα. Το ίδιο όμως παράνομη θα ήταν και η αποχή, αν έφτανε κι αυτή από μόνη της. Δεν είμαστε ένα αστικό κόμμα που αναζητάει πελατεία. Λέμε ορθά κοφτά ότι αν η ψήφος δεν συνδυαστεί με άνοδο της αγωνιστικής δράσης από τον καθένα και την καθεμιά μας δεν λέει τίποτα. Ωστόσο στην καμπή που βρισκόμαστε δεν μπορούμε να διαλέγουμε μάχες. Και στους αγώνες αλλά και στις υπαναχωρήσεις, και στις πλατείες αλλά και στις εκλογές, ακόμη και στην τελευταία χαραμάδα που βρίσκουμε, στόχος είναι να δυναμώνει η φωνή της αντικαπιταλιστικής πάλης και η τάση της κοινωνικής χειραφέτησης. Εμείς που δεν έχουμε τίποτα να χάσουμε μπορούμε να ξαναπάρουμε το μέλλον μας πίσω. Ποιος θα μας σταματήσει αν είμαστε αποφασισμένοι;

Πηγή: ΠΡΙΝ